

Zienlijk en onzienlijk, termen die verwijzen naar het onderscheid tussen wat waargenomen kan worden en dat wat verborgen is. Ze worden vaak in een filosofische of religieuze context gebruikt. In de voorgaande blogs is de DoRekerk zienlijk voorgesteld: Hoe ziet de kerk er vanbuiten en hoe vanbinnen uit? Waar is hij gelegen? Wie zijn de kerkgangers?

In deze blog komt het onzienlijke aan bod. Om te beginnen door de Joods/Christelijke geschriften, samengevat in de bijbel, met een profetische boodschap. De Bijbel is geen geschiedenisboek.

De bijbel bestaat uit twee delen: het oude testament (deel 1) en het nieuwe testament (deel 2).

Deel 1 bestaat uit proza en poëzie, wetten en wijsheidsboeken, lofprijzingen en klaagliederen, profetische aanklachten en visioenen. In dit deel staat ook het verhaal van Noach met de ark en de watervloed. Zodra de regen ophoudt, laat Noach drie maal een **duif** los. De tweede keer komt de duif terug met een **olijftakje**. De derde keer komt hij niet meer terug: **het** teken van de overwinning op de dood. In deel 2 staat de persoon Jezus centraal. Hij vormt het hart van het christendom. Zijn leven en leer, **omzien naar de ander**, wordt in de evangeliën beschreven. Een voorbeeld daarvan is in de glas-in-beton ramen in de DoRekerk weergegeven. Na de dood van Jezus symboliseert de **duif** de Geest van God. Niet voor niets heeft de DoRekerk een **duif** op de toren. Hij staat startklaar om weg te vliegen, los van het alledaagse. De duif geeft de vrijheid van de vrijzinnigheid weer.

Onlangs is het boek “**Duif**” van Irwan Droog verschenen. Daarin wordt de duif, die door de eeuwen heen hoog aangeschreven stond, als het ware van zijn kwaliteiten beroofd en is daardoor in de klasse der onaanzienlijken terecht gekomen. Maar tegelijk met de snelheid waarmee dit onrecht beschreven is, laat de schrijver in ongeveer 250 bladzijden zien waarom de verguisde duif in de toekomstige tijd weer duif moet worden.

De duif heeft (on)menselijke handelingen moeten ondergaan. De houtduif en de Turkse tortel zijn de dans ontsprongen. Echter de rotsduiven raakten onder invloed van de mensen gedomesticeerd en trokken met de mensheid mee de wereld in, tot in Nederland! Men genoot van hun boutje als voedsel, de mest werd gebruikt op het land en men profiteerde van hun feilloos richtingsgevoel door er postduiven van te maken. Er werden speciale duiventorens opgericht in steden, dorpen en op landgoederen, die goed onderhouden werden. De stenen gebouwen namen de plaats in van de rotsen om te nestelen.

Hoe is het met deze **rotsduif, nu stadsduif**, vergaan door de eeuwen heen? Niet slecht. Door hun wisselend verenpatroon werden zij gewoon “duif” genoemd. Zij hoorden bij de leefgewoonten..... Totdat door de modernisering deze duiven op grote schaal in diskrediet werden gebracht. Zij koerden te luid, poepten op het balkon, ze waren brutaal en gezeten op een terras pikten zij in een ongezien moment de kruimels van het gebakbordje. En hun aantallen waren veel te groot! Wat te doen? De volgende oplossingen zijn ooit door mensen bedacht en toegepast op groepen ongewenste medemensen: vergassing, doodslag, uithongering, sterilisatie, onderdak bemoeilijkend. Op deze manier zijn ook duizenden duiven omgebracht en vinden deze handelingen nog steeds plaats.

Hun toekomst ligt slechts in handen van diervriendelijke mensen. Zij trekken zich het lot van de stadsduiven aan en gaan er dagelijks op uit om gewonde en zieke duiven mee te nemen naar huis of kliniekjes om ze te verzorgen en hen van de meest voorkomende stadsduivenkwalen te genezen.

Wat te doen voor de duif die zo fier onze geloofsgemeenschap vertegenwoordigt?

Hier geldt ons religieus uitgangspunt: “Omzien naar de ander”. “**Omzien naar de duif**”

Bert Schierbeek dichtte:

Door te vliegen,
houden vogels
net als dichters
het raadsel in stand.

Janneke C. lid DoRekerk, juni 2026